

W O R L D
P O E T R Y
S A L T O N

poet Nikola Madzirov

Becca Stevens musician

host Patricio Ferrari

date

location

**Stavros Niarchos
Foundation Library**

LIMELIGHT POETRY & NYPL PRESENT

World Poetry Salon I:

Nikola Madzirov,
Becca Stevens
and
Patricio Ferrari

April 17, 2025

Stavros Niarchos Foundation Library

Limelight Poetry is a 501(c)
(3) nonprofit organization
dedicated to promoting world
poetry, founded in 2024 in New
York City by poet Wang Yin.
It invites outstanding poets
and artists from around the
world to share their work in
various forms, with the goal
of showcasing poetry in under-
represented languages. Drawing
on the city's rich cultural
resources, Limelight Poetry
connects poetry with other
art forms, fostering a global
exchange of poetic expression.
It welcomes audiences into a
vibrant and inspiring world of
poetry, music, and beyond.

Nikola Madzirov

Nikola Madzirov (poet, essayist, translator) was born in 1973 in Strumica, in the family of war refugees from the Balkan Wars. When he was 18, the collapse of Yugoslavia prompted a shift in his sense of identity - as a writer reinventing himself in a country which felt new but was still nourished by deeply rooted historical traditions. His poems are translated into more than forty languages.

For the book *Relocated Stone* (2007) was given the international Hubert Burda poetry award for the writers born in East Europe and the most prestigious Macedonian poetry award Miladinov Brothers at Struga Poetry Evenings. Other recognitions include Studentski Zbor award for best poetry debut and Xu Zhimo Silver Leaf award for European poetry at King's College, Cambridge in UK. American jazz composer Oliver Lake; the Pulitzer Prize winner and composer Du Yun; the American composer and singer Becca Stevens and the founder of "Snarky Puppy" – Michael League have composed music based on Madzirov's poems. He was granted the following international fellowships: International Writing Program (IWP) at University of Iowa; Yaddo and MacDowell in US; DAAD in Berlin; Marguerite Yourcenar in France and many others. Nikola Madzirov is one of the coordinators of the international poetry network Lyrikline, based in Berlin. He edited the Macedonian edition of the *Anthology of World's Poetry: XX and XXI Century*. He is editor of the literary magazine *Stremež* and curated and moderated events at Poesiefestival Berlin, Stockholm International Poetry Festival, Struga Poetry Evenings. Nikola Madzirov has translated some of the work of Louise Glück, Yehuda Amichai, Ilya Kaminsky, Li-Young Lee, Slavenka Drakulić, Vasko Popa, Georgi Gospodinov and others. He was member of the jury for the largest international poetry award for a single book, The Griffin International Poetry Prize in 2023. His poetry collection "Remnants of Another Age" was published by "BOA Editions" in US and by "Bloodaxe Books" in UK.

AFTER US

One day someone will fold our blankets
and send them to the cleaners
to scrub the last grain of salt from them,
will open our letters and sort them out by date
instead of by how often they've been read.

4 One day someone will rearrange the room's furniture
like chessmen at the start of a new game,
will open the old shoebox
where we hoard pyjama-buttons,
not-quite-dead batteries and hunger.

One day the ache will return to our backs
from the weight of hotel room keys
and the receptionist's suspicion
as he hands over the TV remote control.

Others' pity will set out after us
like the moon after some wandering child.

ПО НАС

Еден ден некој ќе ги здипли нашите ќебиња и ќе ги прати на хемиско чистење од нив да го истрие последното зрнце сол, ќе ги отвори нашите писма и ќе ги реди по датуми наместо по исчитаност.

Еден ден некој ќе го размести мебелот во собата како шаховски фигури на почеток од нова игра, ќе ја отвори старата кутија за чевли во која ги чуваме паднатите копчиња од пижамите, недотрошените батерии и гладта.

Еден ден ќе ни се врати болката во 'рбетот од тежината на хотелските клучеви и сомнежот со кој рецепционерот ни го подава далечинскиот управувач.

Туѓите сожалувања ќе тргнат по нас како месечина по заталкано дете.

HOME

I lived at the edge of the town
like a streetlamp whose light bulb
no one ever replaces.
Cobwebs held the walls together,
and sweat our clasped hands.
I hid my teddy bear
in holes in crudely built stone walls
saving him from dreams.

6

Day and night I made the threshold come alive
returning like a bee that
always returns to the previous flower.
It was a time of peace when I left home:

the bitten apple was not bruised,
on the letter a stamp with an old abandoned house.

From birth I've migrated to quiet places
and voids have clung beneath me
like snow that doesn't know if it belongs
to the earth or to the air.

ДОМ

Живеев на крајот од градот
како улично светло на кое никој
не му ја менува светилката.
Пајажината ги држеше сидовите заедно,
потта нашите споени дланки.
Во преобразбите на невешто сосиданите камења
го криев плишаното мече
спасувајќи го од сонот.

Деноноќно го оживував прагот
враќајќи се како пчела што
секогаш се враќа на претходниот цвет.
Беше мир кога го напуштив домот:

гризнатото јаболко не беше потемнето,
на писмото стоеше марка со стара напуштена куќа.

Кон тивките простори од раѓање се движам
и под мене празнини се лепат
како снег што не знае дали на земјата
или на воздухот припаѓа.

WHEN SOMEONE GOES AWAY EVERYTHING THAT'S BEEN DONE COMES BACK

For Marjan K.

In the embrace on the corner you will recognize
someone's going away somewhere. It's always so.
I live between two truths
like a neon light trembling in
an empty hall. My heart collects
more and more people, since they're not here anymore.
It's always so. One fourth of our waking hours
is spent in blinking. We forget
things even before we lose them –
the calligraphy notebook, for instance.
Nothing's ever new. The bus
seat is always warm.
Last words are carried over
like oblique buckets to an ordinary summer fire.
The same will happen all over again tomorrow—
the face, before it vanishes from the photo,
will lose the wrinkles. When someone goes away
everything that's been done comes back.

КОГА НЕКОЈ ЗАМИНУВА СÈ ШТО Е СОЗДАДЕНО СЕ ВРАЌА

На Марјан К.

Во преградката зад аголот ќе препознаеш
дека некој некаде оди. Секогаш е така.
Живеам меѓу две вистини
како неонка што се колеба во
празен ходник. Моето срце собира
сè повеќе луѓе, зашто нив веќе ги нема.
Така е секогаш. Четвртина од будноста
ја трошине во трепкање. Нештата
ги забораваме уште пред да ги изгубиме –
тетратката по краснопис, на пример.
Ништо не е ново. Седиштето во
автобусот е секогаш топло.
Последните зборови се пренесуваат
како накосени кофи во вообичаен летен пожар.
Утре пак ќе се повтори истото –
лицето пред да исчезне од фотографијата
првин ќе ги изгуби брчките. Кога некој заминува
сè што е создадено се враќа.

I DON'T KNOW

Distant are all the houses I am dreaming of,
distant is the voice of my mother
calling me for dinner, but I run toward the fields of wheat.

We are distant like a ball that misses the goal
and goes toward the sky, we are alive
like a thermometer that is precise only when
we look at it.

The distant reality every day questions me
like an unknown traveler who wakes me up in the middle of the
journey
saying Is this the right bus?,
and I answer Yes, but I mean I don't know,
I don't know the cities of your grandparents
who want to leave behind all discovered diseases
and cures made of patience.

10

I dream of a house on the hill of our longings,
to watch how the waves of the sea draw
the cardiogram of our falls and loves,
how people believe so as not to sink
and step so as not to be forgotten.

Distant are all the huts where we hid from the storm
and from the pain of the does dying in front of the eyes of the
hunters
who were more lonely than hungry.

The distant moment every day asks me
Is this the window? Is this the life? and I say
Yes, but I mean I don't know, I don't know if
birds will begin to speak, without uttering A war.

НЕ ЗНАМ

Далечни се сите куќи што ги сонувам,
далечни се гласовите на мајка ми што на
вечера ме повикува, а јас трчам кон полињата со жито.

Далечни сме ние како топка што го промашува голот
и оди кон небото, живи сме
како термометар кој е точен само тогаш кога
ќе погледнеме кон него.

Далечната стварност секој ден ме испрашува
како непознат патник што ме буди на половина пат
со прашање „Тој ли е автобусот?“,
а јас му велам „Да“, но мислам „Не знам“,
не знам каде се градовите на твоите дедовци
што сакаат да ги напуштат сите откриени болести
и лековите што содржат трпеливост.

11

Сонувам за куќа на ридот од нашите копнежи,
да гледам како брановите на морето го исцртуваат
кардиограмот на нашите падови и љубови,
како луѓето веруваат за да не потонат
и чекорат за да не бидат заборавени.

Далечни се сите колиби во кои се криевме од дождот
и од болката на срните што умираа пред очите на ловците
кои беа повеќе осамени, отколку гладни.

Далечниот миг секој ден ми поставува прашање
„Тој ли е прозорецот? Тој ли е животот?“, а јас му велам
„Да“, а всушност „Не знам“, не знам кога
птиците ќе прозборат, а да не кажат „Војна“.

SEPARATED

I separated myself from each truth about the beginnings
of rivers, trees, and cities.

I have a name that will be a street of goodbyes
and a heart that appears on X-ray films.

I separated myself even from you, mother of all skies
and carefree houses.

Now my blood is a refugee that belongs
to several souls and open wounds.

My god lives in the phosphorous of a match,
in the ashes holding the shape of the firewood.

12

I don't need a map of the world when I fall asleep.
Now the shadow of a stalk of wheat covers my hope,
and my word is as valuable

as an old family watch that doesn't keep time.

I separated from myself, to arrive at your skin
smelling of honey and wind, at your name
signifying restlessness that calms me down,
opening the doors to the cities in which I sleep,
but don't live.

I separated myself from the air, the water, the fire.

The earth I was made from
is built into my home.

ОДВОЕН

Се одвоив од секоја вистина за почетоците
на стеблата, реките и градовите.

Имам име што ќе биде улица на разделби
и срце што се појавува на рендгенски снимки.

Се одвоив и од тебе, мајко на сите неба
и куќи на безгрижноста.

Сега крвта ми е бегалец што припаѓа
на неколку души и отворени рани.

Мојот бог живее во фосфор од чкорче,
во пепелта што го чува обликот на пресеченото дрво.

Не ми треба мапата на светот кога заспивам.

Сега сенка од класје жито ја покрива мојата надеж,
и мојот збор е вреден

како стар семеен часовник што не го мери времето.

Се одвоив од себе, за да стасам до твојата кожа
што мириса на мед и ветер, до твоето име
што значи немир што ме успокојува,
што ги отвора портите на градовите во кои спијам,
а не живеам.

Се одвоив од воздухот, од водата, од огнот.

Земјата од која сум создаден
е вградена во мојот дом.

USUAL SUMMER NIGHTFALL

1 .

This is what summer nightfall is like:
the adulteress comes onto the balcony
in a silk nightgown that lets through
the trembling of the stars,
a twig drops from the beak of a bird
that falls asleep before it has built its home,
a soldier lowers the flag of the state
with a letter from his mother in his pocket
and atomic tests in the womb of the earth
secretly revive the dead. At that moment someone
quietly interprets Byzantine neumes,
someone else falsifies the exoduses
of the Balkan and the civil wars
in the name of universal truths.
In the factory yards
the statues of participants
in annulled revolutions sleep,
on the symmetrical graves
plastic flowers lose their colour
and ordinary ones their shape,
but this peace of the dead
we have parted from
is not ours.

ОБИЧНОТО ЛЕТНО ЗАНОЌУВАЊЕ

1 .

Така изгледа летното заноќување:
прељубницата излегува на балконот
во свилена ношница трепетот на ѕвездите
што го пропушта, гранче паѓа од клунот на
птицата што заспива пред да го изгради домот,
еден војник го спушта државното знаме
со писмо од мајка му во џебот и
атомските проби во утробата на земјата
тајно ги оживуваат мртвите. Некој во мигот
тивко ги толкува византиските неуми,
друг ги преправа егзодусите на балканските
и граѓански војни во името на универзалните
вистини. Во фабричките дворови
спијат статуите на учесниците во
поништените револуции, врз складните
гробови пластичните цвеќиња ја губат
бојата, а обичните формата,
и ова спокојство на мртвите
од кои сме се простиле,
не е наше.

2.

In the village with three lit windows
a fortune-teller foresees only
recoveries, and not illnesses.

The waves throw up bottles enough
to hold the whole sea,
the arrow on the one-way road sign
points to God,

a fisherman rips off a bit of the sky
as he casts his baited line into the river,
some poor child searches for the Little Bear
and the planet he'd like to come from,
in front of the doorstep of the killer with an alibi
a feather attempts to fly.

This is what usual summer nightfall is like.

The town combusts in the redness of the moon
and the fire brigade ladders seem
to lead to heaven, even then when
everyone

is climbing

down

them.

2.

Во селото со три осветлени прозорци
една бајачка ги предвидува само
оздравувањата, не и заболувањата.

Брановите исфрлаат шишиња
цело море што можат да го впијат во себе,
стрелката од знакот за задолжителен правец
покажува кон Бог,

рибарот откинува парче од небото
фрлајќи ја јадицата кон реката,
сиромашно дете ја бара Малата Мечка
и планетата од која би сакал да потекнува,
пред прагот на убиецот со алиби
еден пердув се обидува да летне.

Така изгледа обичното летно занокување.

Градот согорува во црвенилото на месечината

и противпожарните скали чиниш водат кон

рајот, дури и тогаш кога сите

се

симнуваат

по

нив.

WHAT WE HAVE SAID HAUNTS US

We've given names
to the wild plants
behind unfinished buildings,
given names to all the monuments
of our invaders.

We've christened our children
with affectionate nicknames
taken from letters
read only once.

18 Afterwards in secret we've interpreted
signatures at the foot of prescriptions
for incurable diseases,
with binoculars we've zoomed in
on hands waving farewell
at windows.

We've left words
under stones with buried shadows,
on the hill that guards the echo
of the ancestors whose names are not
in the family tree.

What we have said without witnesses
will long haunt us.

The winters have piled up in us
without ever being mentioned.

ИЗРЕЧЕНОТО НÈ ПРОГОНУВА

Им дадовме имиња
на дивите растенија
зад недовршените згради,
ги именувавме сите споменици
на нашите поробувачи.
Децата ги крстивме
со љубовните прекари
извлечени од писмата
еднаш прочитани.

Отпосле тајно ги толкувавме потписите
на дното од рецептите
за неизлечиви болести,
со двоглед ги зближувавме дланките
на простување потпрени
врз прозорците.

Зборовите ги остававме
под камењата со закопани сенки,
на ридот кој го чува ехото
на предците што не се впишани
во семејното стебло.

Она што го кажавме без сведоци
уште долго ќе нè прогонува.

Зимите се намножија во нас
без да бидат спомнати.

SHADOWS PASS US BY

We'll meet one day,
like a paper boat and
a watermelon that's been cooling in the river.
The anxiety of the world will
be with us. Our palms
will eclipse the sun and we'll
approach each other holding lanterns.

One day, the wind won't
change direction.
The birch will send away leaves
into our shoes on the doorstep.
The wolves will come after
our innocence.
The butterflies will leave
their dust on our cheeks.

An old woman will tell stories
about us in the waiting room every morning.
Even what I'm saying has
been said already: we're waiting for the wind
like two flags on a border.

One day every shadow
will pass us by.

СЕНКИТЕ НÈ ОДМИНУВААТ

Еден ден ќе се сретнеме,
како бротче од хартија и
лубеница што се лади во реката.
Немирот на светот ќе
биде со нас. Со дланките
ќе го помрачине сонцето и со фенер
ќе се доближуваме.

Еден ден ветрот нема
да го промени правецот.
Брезата ќе испрати лисја
во нашите чевли пред прагот.
Волците ќе тргнат по
нашата невиност.
Пеперутките ќе го остават
својот прав врз нашите образи.

Една старица секое утро
ќе раскажува за нас во чекалната.
И ова што го кажувам е
веќе кажано: го чекаме ветрот
како две знамиња на граничен премин.

Еден ден сите сенки
ќе нè одминат.

THE ONE WHO WRITES

You write. About the things that already exist.
And they say you fantasize.

You keep quiet. Like the sunken nets
of poachers. Like an angel
who knows what the night may bring.

22

And you travel. You forget,
so that you can come back.

You write and you don't want to remember
the stone, the sea, the believers
sleeping with their hands apart.

ОНОЈ ШТО ПИШУВА

Ти пишуваш. За нештата кои веќе постојат.
А велат дека измислуваш.

Молчиш. Како потопена мрежа
на рибокрадци. Како ангел
кој знае што ќе се случи со ноќта.

И патуваш. Забораваш,
за да се вратиш.

Ти пишуваш и не сакаш да се сеќаваш
на каменот, на морето, на верниците
што спијат со раздвоени дланки.

THE EYE

To Vasko Popa

Open one eye only —
the horizon is in the closed eye.

Open the seashell —
no solitude will escape.

24 The stones on the riverbed drink up time,
the dead fish swim towards the sun.

Open one eye only.
The world is a young tree on a building site,
windows are rivers of our uncertainty.

Open the sky.

In my hands I keep a home —
a prayer room in a hospital garden.

ОКОТО

на Васко Попа

Отвори го едното око –
хоризонтот е во затвореното.

Отвори ја школката –
осаменоста нема да избега.

Камењата на дното го пијат времето,
мртвите риби пливаат кон сонцето.

Отвори го едното око.
Светот е младо дрво на градилиште,
прозорците се реки на нашата несигурност.

Отвори го небото.

Во дланките чувам дом –
соба за молитви во болнички двор.

I SAW DREAMS

I saw dreams that no one remembers
and people wailing at the wrong graves.

26

I saw embraces in a falling airplane
and streets with open arteries.

I saw volcanoes asleep longer than
the roots of the family tree
and a child who's not afraid of the rain.

Only it was me no one saw,
only it was me no one saw.

ВИДОВ СОНОВИ

Видов сонови на кои никој не се сеќава
и плачења на погрешни гробови.

Видов преградки во авион што паѓа
и улици со отворени артерии.

Видов вулкани што спијат подолго
од коренот на семејното стебло
и едно дете кое не се плаши од дождот.

Само мене никој не ме виде,
само мене никој не ме виде.

FAST IS THE CENTURY

Fast is the century. If I were wind
I would have peeled the bark off the trees
and the facades off the buildings in the outskirts.

If I were gold, I would have been hidden in cellars,
into crumbly earth and among broken toys,
I would have been forgotten by the fathers,
and their sons would remember me forever.

If I were a dog, I wouldn't have been afraid of
refugees, if I were a moon

I wouldn't have been scared of executions.

28

If I were a wall clock
I would have covered the cracks on the wall.

Fast is the century. We survive the weak earthquakes
watching towards the sky, yet not towards the ground.
We open the windows to let in the air
of the places we have never been.

Wars don't exist,
since someone wounds our heart every day.

Fast is the century.
Faster than the word.

If I were dead, everyone would have believed me
when I kept silent.

БРЗ Е ВЕКТО

Брз е векот. Да бев ветер,
ќе ги лупев корите на дрвјата
и фасадите на периферните згради.

Да бев злато, ќе ме криеја во подруми,
во ровлива земја и меѓу скршени играчки,
ќе ме заборавае татковците, а нивните синови
трајно ќе ме паметеа.

Да бев куче, немаше да ми биде страв
од бегалци, да бев месечина немаше
да се плашам од смртни казни.

Да бев сиден часовник
ќе ги криев пукнатините на сидот.

Брз е векот. Ги преживуваме слабите земјотреси
гледајќи кон небото, а не кон земјата.

Ги отвораме прозорците за да влезе воздух
од местата каде што никогаш не сме биле.

Војни не постојат, зашто секој ден некој
го ранува нашето срце. Брз е векот.

Побрз од зборот.

Да бев мртов, сите ќе ми веруваа
кога молчам.

All poems
translated by
Peggy and Graham W. Reid,

except the poems
“Shadows Pass Us By”
(translated by
Magdalena Horvat
and Adam Reed)

and “The Eye”
(translated by
Sasha Dugdale
and the author)

BOARD OF ADVISER

Adonis
Forrest Gander
Jeffrey Yang
Robert Currie
Shen Wei
Bin Ju
Du Yun

BOARD MEMBER

John Tsung
Xiao Yu
Fangming Shi
Wang Yin
Jiaoyang Li
Yueyue Wenren

WORK TEAM

Patricio Ferrari – Host & Academic Advisor
Shangyang Fang – Host & Academic Advisor
Leonard Schwartz – Host & Academic Advisor
Matt Turner – Translation Consultant and Editor
Cleo Li-Schwartz – Translation Consultant and Editor
Qingqing Cai – Translation Consultant and Editor
Cléo Charpantier – Newsletter Editor
Qixin Zhang – Visual Concept Designer
Ruoyun Chen – Photographer & Documentarian
Peng Yu – Photographer
Yuling Zhang – Designer

**THE LIMELIGHT POETRY
STAFF AND BOARD OF
DIRECTORS EXTEND OUR DEEP
GRATITUDE FOR THE GENEROUS
SUPPORT OF OUR DONORS:**

Forrest Gander

Yu Fu

Anonymous

Joe Morra

Xu Bing

Yueyue Wenren

Yang Ming

Xiaoxia Li

Ruogu Liu

Yan Ci

Zhaohui Peng & Jun Jun

Ling Zhang

JEDIDIAH PUBLISHING INC

Bin Ju

Malena Zhang

Feng and Chen Partners Design LLC.

Qi Wenhua

Jian Liu

Hongling Zhang

Hong Chen

Bei Dao

Julia Du

limelight
poetry

New York
Public
Library

limelightpoetry.com